
Zkrocená královna

Není to můj první svatební den, dokonce ani druhý, přesto se svatební noci hrozím jako panna, která se krade po potměnělém schodišti hradu s blikající svíčkou v ruce. Hostina se vleče. Král si poroučí další a další chody a sloužící se prohýbají pod tíhou naložených zlatých podnosů, jež nosí ve výši ramen. Přinášejí nadívané pávy, jejichž těla jsou po upečení navrácena do kůže, a nádherné peří se třpytí na stole před námi ve světle svící. Sluha odhrne kůži, která je uvnitř krvavá. Modrý krk, hrající duhovými barvami, přepadne na stranu jako hlava sřáté krásky a mrtvé oči, nahrazené černými rozinkami, se dál lesknou, jako by prosily o milost. Jakmile je tělo obnaženo, král ukáže prstem, a dostane na svůj zlatý talíř velký kus tmavého masa z prsíček. Přinesou podnos plný skřivanů. Drobná tělíčka jsou navršená na hromadě jako oběti Poutě milosti, nespočetné, bezejmenné, udušené ve vlastní šťávě. Přinášejí tácy s nakrájenými prsíčky volavek chycených do ok. Zajíci se topí v mísách s omáčkou. Zapečení králíci uvízli pod zlatavou krustou z těsta. Sluhové podávají Jindřichovi jeden pokrm za druhým, on si z každého vezme velkou porci a zbytek pošle svým oblíbencům.

Směje se, že jím jako vrabec. Usmívám se a slyším, jak jeho zuby drtí kosti malých pěvců. Dolévají mu další a další víno. Vtom zaryčení trubek oznámí příchod hlavy obrovského kance. Zuby má pozlacené, v prázdných očních důlcích nacpané paličky česneku, z opečené kůže trčí větvičky rozmarýny jako štětiny. Král zatleská a sloužící mu odřízne velký kus prasečí líce, lesknoucí se tukem. Nato pečínka zahájí promenádu po místnosti. Ten si dá kousek rypáčku, ten zase ucho, další dá přednost krku.

Podívám se na lady Marii. Povážlivě zbledla a já se štípnu do tváří, abych vedle ní vypadala svěže. Vezmu si porci ode všeho, co mi král nabízí, a přinutím se jíst. Na talíři mi přibývá tučné maso polité mastným výpekem. Já

žvýkám, usmívám se a nutím se polykat. Každé sousto zapíjím vínem. Dělá se mi mdlo a začínám se potit. Cítím, jak mi šaty vlhnou v podpaží, a po zádech mi stéká pot. Král se vedle mě rozvaluje, na svém trůnu skoro leží, z obžerství funí, ale dál si poroučí další a další chody.

Jsou to muka, kterým nelze utéct. Konečně ryk trubek oznámí, že je polovina hostiny za námi. Maso střídají pudinky a moučníky. Marcipánový model paláce se dvěma postavičkami z cukru sklídí velký jásos. Zdejší cukráři jsou vskutku umělci. Jindřich v jejich podání vypadá jako dvacetiletý mladík. Za otěže drží válečného oře. Mě ztvárnili v bílých šatech vdovy, dokonce se jim podařilo zachytit tázavé nachýlení hlavy. Cukrová Kateřina plna očekávání hledí na jiskrného prince Jindřicha. Roztomilé postavičky každý hlasitě obdivuje. Škrobeně se usmívám a polykám slzy. Kdyby byl Jindřich tak mladý jako tenhle princ, mohli bychom mít šanci na štěstí. Ale Kateřina, která si ho tehdy vzdala, se jmenovala Aragonská, a byla přítelkyně mojí matky, ne Parrová, žena mladší o jednadvacet let než on.

Figurky mají mrňavé korunky z pravého zlata. Jindřich mi gestem naznačí, abych si obě vzala, a směje se, když si je navléknu na prsty jako prsteny. Potom zvedne cukrovou Kateřinu a celou si ji strčí do pusy. Zlomí jí při tom nohy. Schlamstne jí na jeden zátah.

Uleví se mi, když sebou plácne zpátky na trůn a dožaduje se dalšího vína a hudby. Chrámový sbor z jeho kapse se rozezpívá a na parket za rytmického dunění tamburín nastoupí tanečníci v maskách. Jeden z nich, převlečený za italského prince, se mi hluboce ukloní a zve mě, abych se k nim přidala. Podívám se na krále a ten velkoryse mávne rukou. Víím, že tančím dobře. Široké sukně se nadouvají, když se otočím a jako první vyrazím na parket. Lady Marie, a dokonce i malá Alžběta mě následují. Vidím, že Marie trpí bolestí. Rukou zlehka spočívá na svém boku a zarývá prsty do látky. Hlavu nosí hrdě zdviženou, ale když se usmívá, zatíná zuby. Nemůžu ji z tance omluvit, ani když se trápí. Všechny se musíme na téhle svatbě natřásat, ať je nám sebehůř.

Tančím se svými dámami, pěkně jeden kousek po druhém. Tančila bych klidně celou noc, kdybych tím Jindřichovi zabránila hostinu ukončit. Ale blíží se půlnoc a já znovu usedám na trůn. Zatleskám hudebníkům. Král ke mně natočí mohutné tělo. Nakloní se stranou, aby se ke mně mohl přiblížit, a s úsměvem praví: „Půjdeme do postele, ženo?“

Pamatuji si, co mi prolétlo hlavou, když jsem tenhle návrh slyšela poprvé. Napadlo mě: Takhle to bude odteďka chodit, dokud nás smrt nerozdělí. Muž

bude čekat na můj souhlas, anebo bude pokračovat bez něj. Na mé odpovědi ve skutečnosti nezáleží, nikdy ho nebudu moci v ničem odmítnout. S úsměvem se zvednu. Počkám, až sluhové mého chotě postaví na nohy a on s námahou sestoupí z podesty. Kolébavou chůzí se valí mezi dvořany a já se loudám po jeho boku. Přizpůsobuji mu svůj krok. Dvořané jášají, když se kolem nich šineme, a já si dávám záležet, abych hleděla dopředu a nepodívala jsem se nikomu do očí. Dokážu snést cokoliv kromě projevů soucitu. Vedu své dámy do nové ložnice, kde se svléknu a vyčkám příchodu svého pána.

Je pozdě, ale já si nedovolím doufat, že je Jindřich natolik unavený, aby za mnou nepřišel. Dámy mě oblékají do černého saténu a já si zakazuji vzpomínat, jak jsem v barvách noční oblohy spěchala za mužem, kterého miluji. Není to tak dávno, ale já jsem nucena zapomenout. Dveře se otvírají a vchází Jeho Veličenstvo, podpírané z každé strany sluhou. Lokajové mu pomohou na vysoké lůžko. Jako by zavírali vzpurného býka do skříně. Jindřich hlasitě zakleje, když se uhodí do bolavé nohy. „Blázni!“ oboří se na ně.

„Blázen je tady jenom jeden,“ ozve se rázně králův šašek, Will Somers. „Byl bych vám vděčen, kdybyste si pamatoval, že si hodlám svoje výsostné místo ponechat.“

Jako obvykle chytře prolomí napětí. Král se rozesměje a všichni se k němu přidají. Somers na mě spiklenecky mrkne, když prochází kolem, jeho las-kavé hnědé oči se třpytí. Nikdo jiný se na mě ani nepodívá. Uklánějí se a mizí, oči drží sklopené. Domnívám se, že se o mě bojí. Neradi mě s ním nechávají samotnou. Jeho dech páchne po víně, z přemíry jídla mu škrundá v břiše a zhoršuje se mu nálada. Dvorní dámy pospíchají z místnosti. Nan odchází jako poslední. Ve dveřích na mě krátce kývne, aby mi připomněla, že odvádím Boží práci. Jako bych byla nějaká mučednice, která se chystá ulehnout na skřípec.

Dveře se zavírají a já mlčky klečím v nohách postele.

„Můžeš přijít blíž,“ vyzve mě nabručeně Jindřich. „Já nekoušu. Pojd' si lehnout.“

„Modlila jsem se,“ hájím se. „Mám vám modlitby předříkávat nahlas, Vaše Výsosti?“

„Teď mi můžeš říkat Jindřichu,“ uvolí se. „Když jsme sami.“

Chápu to tak, že se modlit nechce. Zvednu příkrývku a vklouznu vedle něho na lůžko. Netuším, co hodlá dělat. Jelikož se bez pomoci ani nepřevalí

na bok, určitě se na mě nevrhne. Proto ležím, ani se nepohnu, a čekám, až mi poví, co a jak.

„Musíš si na mě sednout,“ prohlásí nakonec, jako by si i on lámal hlavu touhle otázkou. „Nejsi naivní děvče, ale zkušená žena. Tohle není tvůj první sňatek ani noc s mužem. Určitě víš, jak si máš počínat.“

Je to horší, než jsem si představovala. Zvednu lem noční košile, aby mi nepřekážel, a dolezu k němu po čtyřech. Vtom mi před očima vyvstane představa Thomase Seymoura, jak přede mnou leží nahý a prohýbá se v zádech, tmavé řasy spočívají na snědých lících. Vidím, jak se mu na břiše vlní svaly, když hnán rozkoší vyrazí vzhůru.

„Chápu to tak, že Latimer nebyl zrovna extra milenec?“ vyzvídá král.

„Nebyl to muž velké síly, jako jste vy, Vaše... Jindřichu,“ odpovím. „Navíc mu nebylo dobře.“

„Takže jak si vedl?“

„Po zdravotní stránce?“

„Ne. V posteli. Jak tě obšťastňoval?“

„Velmi zřídka.“

Spokojeně zabručí a já si všimnu, že je vzrušený. Pomyšlení, že je potentnější než můj zesnulý manžel, mu dodává mužnou sílu.

„To ho muselo štvat,“ prohlásí spokojeně. „Vzít si za ženu štabajznu, jako jsi ty, a nemoci ji obskočit,“ chechtá se. „Tak už pojď,“ pobízí mě. „Jsi rozkošná a já se nemůžu dočkat.“

Popadne mě za pravé zápěstí a táhne mě k sobě. Poslušně si kleknu a pokouším se na něm obkročmo usadit. Ale má tak široké břicho, že se přes ně nemůžu dostat. Stáhne mě na sebe a já si připadám jako na tlustém koni. Musím se ovládat, abych se neušklíbla. Nesmím se chvět ani brečet.

„Tady,“ zamručí, spokojen s vlastní erekcí. „Cítíš to? Na padesátiletého chlapa to není špatné, co? Tohle jsi od starého Latimera nedostala.“

Něco zahuhlám v odpověď. Jindřich se do mě pokouší dostat. Ale je moc měkký, ta věc mu nestojí a já jsem stejnou měrou znechucená, jako mi je trapně.

„A je to!“ pochvaluje si mnohem hlasitěji. Obličej mu rudne a leskne se potem, jak mě k sobě tiskne oběma rukama, zuřivě vrtí boky a klene je vzhůru.

Zakryju si obličej dlaněmi, abych se nemusela dívat, jak se pode mnou lopotí.

„Snad se nestydíš!“ zvolá hlasitě.

„Ne ne ne,“ bráním se. Musím si pamatovat, že to dělám pro Boha a pro rodinu. Budu dobrá královna. Tohle je součást mých povinností, které na mě Hospodin uvalil. Nechám ruce klesnout na výstřih noční košile a rozvážu stuhu. Když Jindřich spatří moje ňadra, položí na ně své tučné pracky a stiskne. Štípá mě do bradavek. Konečně do mě pronikne a já cítím, jak se snaží přirážet. Pak přidušeně vykřikne a zhrouť se na matraci. Leží, ani se nepohne.

Vyčkávám, ale nic se neděje. Ani na mě nepromluví. Brunátnost ho opouští a najednou se ve světle svící jeho líce zdají popelavě šedé. Oči má zavřené. Vtom pootevře ústa a dlouze zachrápe.

Zdá se, že máme hotovo. Opatrně se zvednu z jeho vlhkého klína a sklouznu z postele. Zahalím se do županu, utáhnu si jej v pase a uvelebím se u krbu v širokém zpevněném křesle, které bylo schválně vyrobeno tak, aby se do něj Jindřich vešel. Přitáhnu si kolena k hrudi a obejmu je rukama. Zjišťuji, že se chvěju, proto si naliju pohár teplého svatebního piva ze džbánku stojícího na kraji stolu. Mělo mi dodat kuráž a jemu potenci. Trochu mě zahřeje, když svírám stříbrný kalich v prstech.

Tupě civím do ohně. Po chvíli zalezu do postele vedle Jindřicha. Matrace se hluboko prohýbá pod jeho vahou, přes obrovský břich má přehozenou pokrývku a drahý přehoz. Připadám si vedle něho jako holčička. Zavřu oči. Na nic nemyslím. Jsem odhodlaná zachovat hlavu prázdnou. Zavřu oči a usínám.

Okamžitě se mi zdá, že jsem svatá Tryphine, provdaná proti své vůli za nebezpečného muže. Stoupám po točitém schodišti hradu. Jednou rukou se přidržuji vlhké kamenné zdi, v druhé držím svíčku, jejíž plamínek se mihotá. Ze dveří nad schodištěm se line příšerný zápach. Dojdu k těžké mosazné klice a váhavě ji stisknu. Dveře zaskřípou a otevrou se, ale já nemám odvahu vstoupit dovnitř. Bojím se ve snu a bojím se ve spaní. Zmítám sebou na posteli a pak se probudím. Přestože jsem vzhůru, dál ve mně přetrvává noční děs. Pořád cítím odporný zápach, jako by proudil z mého snu do bdělého světa. Kašlu a lapám po vzduchu. Pach noční můry je v mém loži. Dusí mě. Vetřela se z temné noci do mojí ložnice, je opravdová a mně se z ní zvedá žaludek. Je tady a teď.

Vykřiknu, procitnu a uvědomím si, že se mi nic nezdá. Není to sen. Z mokvajících rány na Jindřichově noze prosákl žlutý a oranžový hnis. Po-

třísnil mou noční košili i lůžkoviny a nejpřepychovější ložnice v zemi kvůli němu páchne jako márnice.

Místnost tone ve tmě, avšak já vím, že je Jindřich vzhůru. Chrčivé a bublavé chrápání ustalo. Slyším jeho namáhavé oddechování, ale mě neošálí. Víím, že pozorně naslouchá a pátrá po mně očima. Umím si představit, jak je na mě ve tmě pouli. Ani se nepohnu. Dýchám pravidelně a zlehka, ale obávám se, že Jindřich stejně jako divoké zvíře pozná, že mám z něho strach a jsem vzhůru.

„Ty nespíš, Kateřino?“ zašeptá slabě.

Protáhnu se a vynutím ze sebe zívnutí. „Ááá – už ne, můj pane.“

„A vyspala ses dobře?“ Slova zní příjemně, ale do hlasu se vkrádá britkost.

Posadím se, zastrčím si vlasy pod noční čepeček a okamžitě se k němu otočím. „Vyspala, díkybohu za to. Doufám, že pro vás platí totéž.“

„Bylo mi těžko. Do hrdla se mi drala žluč. Nenastlali pode mě dost polštářů. Takový spánek nestojí za nic. Mohl jsem se udusit. Musí mě ukládat tak, jako bych seděl, jinak se zalknu. Oni to vědí. Musíš zajistit, aby to tak také dělali, když budu ve tvé posteli. V jídle muselo být něco zkaženého, proto je mi tak zle. Každý se mě snaží otrávit. Ráno nechám poslat pro kučara a potrestám je. Určitě použili zkažené maso. Budu zvracet.“

Ihned vyskočím z lůžka, pošpiněná noční košile se mi lepí na nohy. Popadnu z komody mísu a lahev piva. „Nechcete se napít? Mám poslat pro doktora?“

„Později mě prohlédne. V noci se mi točila hlava.“

„Ach, můj drahý,“ pravím něžně jako matka konejšící churavého hošíka. „Co kdybyste se napil piva a pokusil se znovu usnout?“

„Nejde to, nemůžu usnout,“ stěžuje si mrzutě. „Nikdy nezamhouřím oka. Celý dvůr chrní, celá země chrní, jen já jsem vzhůru! Celou noc civím do stropu, zatímco líná pážata a zahálčivé ženské tloučou špačky. Bdím nad svou zemí i církví. Tušíš vůbec, kolik lidí upálím příští týden ve Windsoru?“

„Ne.“ Mimoděk se přikrčím.

„Tři,“ prohlásí potěšeně. „Budou upálení na blatech a jejich popel odnese voda. Budou pykat za to, že zpochybňovali moji svatou církev. Sbohem!“

Vzpomenu si na sestru, která mi kladla na srdce, abych se za ně přimluvila. „Můj urozený choti...“

Vypije pohár piva třemi doušky a mávne rukou, abych mu dolila. Vyhoším mu.

„Víc,“ poroučí.

„Nechali nám tu nějaké koláčky, kdybyste měl chuť,“ nabídne mu zdravě.

„Myslím, že jeden by mohl ukonejšit můj žaludek.“

Podám mu celý talíř a sleduji, jak nepřítomně vkládá jednu dobrotu za druhou do svých maličkových úst, kde nenávratně mizí. Olízne si prst, posbírání drobcečky a talíř mi vrátí. Usmívá se. Jídlo a moje obskakování ho upokojily. Jako by ho cukr sladce naladil.

„Už je to lepší,“ pochvaluje si. „Po našich radovánkách mi vyhládlo.“

Nálada se mu zázračně zvedne a mě napadne, že musí mít pořád strašný hlad. Trpí tak ukrutnou touhou po jídle, že si ji plete s nevolností. Vyloudím ze sebe úsměv.

„Nemohl byste těm ubožákům udělit milost?“ zeptám se tiše.

„Ne,“ odsekne. „Kolik je hodin?“

Rozhlédnu se kolem sebe. Nemám ponětí o čase. Nejsou tu žádné hodiny. Přikročím k oknu, roztáhnou závěsy, okenní tabuli otevřu dovnitř a okenici ven, abych mohla pohlédnout na oblohu.

„Nepouštěj mi sem noční vzduch!“ ohradí se podrážděně manžel. „Může v něm být mor! Zavři to okno! A pořádně!“

Prásknu okenní tabulkou a pohlédnu ven tlustým sklem. Venku vládne chlad a svěžest, ale nad východním obzorem je stále tma. Kéž by už začalo svítat! „Pořád je hodně brzy,“ povzdechnu si. Toužím po slunečním světle. „Ještě se nerozednívá.“

Podívá se na mě jako rozmazlené dítě, které očekává, že je někdo zabaví. „Nemůžu spát,“ stěžuje se. „A to pivo mě tlačí v břiše. Bylo moc studené. Budu z něj mít koliku. Měla jsi ho ohřát.“ Zavrtí se a řihne. Z postele se vyřine smrad z jeho pšouků.

„Mám pro něco poslat do kuchyně? Pro něco teplého k pití?“

Zavrtí hlavou. „Ne. Ale rozdělej oheň a pověz mi, jak tě těší, že jsem tě učinil královnou.“

„Och! Pořád nemůžu uvěřit svému štěstí!“ S úsměvem přiložím na žhavé uhlíky pár třísek a natáhnou se do košíku pro poleno. Prohrábnu řeřavé uhlí pohrabáčem. Vyskočí plameny a já je přiživím dřevem. „Ráda jsem vaší královnou a s povděkem přijímám post vaší choti,“ lichoťím mu.

„Ty jsi ale hospodyňka!“ jása nad mým umem zatopit v krbu. „Dokázala bys mi uvařit snídani?“

„Nikdy jsem nevařila,“ přiznám malinko dotčeně. „Vždycky jsem měla k ruce kuchařky i pomocnice. Ale nečiní mi potíže mít na povel kuchyni, pivovar i mlékárnu. Vyráběla jsem si své vlastní lektvary z bylin, voňavky i mýdla.“

„Ty umíš svést domácnost?“

„Na severu jsem spravovala celý hrad Snape i naše panství, když manžel nebyl doma,“ odpovím.

„Dokonce jsi čelila obléhání, pokud se nemýlím,“ poznamená. „Vzepřela ses zrádcům. Muselo to pro tebe být těžké. Projevila jsi velkou statečnost.“

Upřímně přikývnu. „Ano, pane. Plnila jsem svoji povinnost.“

„Porazila jsi rebely. Copak ti nevyhrožovali, že vypálí hrad a ty shoříš spolu s ním?“

Dobře si na ty noci a dny vzpomínám. Tehdy hrad napadli zoufale chudí muži v hadrech. Domáhali se návratu starých zlatých časů, kdy se církev věnovala dobročinnosti a král naslouchal názorům panstva. Chtěli, aby se duchovní chovali jako dřív, a kláštery se vrátily ke své někdejší slávě. Požadovali, aby můj manžel jejich jménem promluvil před panovníkem. Věděli, že s nimi souhlasí. „Bylo mi jasné, že vás nepřesvědčí,“ přiznám otevřeně. Bojovali za předem ztracenou věc. „Věděla jsem, že musím jenom vydržet, než mého manžela pošlete zpátky domů, aby nám ulevil.“

Snažím se hrozivý zážitek nastínit v tom nejlepším možném světle. Doufám, že si Jindřich nepamatuje pravdu. Král a jeho rada chovali podezření, že můj muž sympatizuje s rebely, a když byla vzpoura krutě potlačena, můj choť musel souhlasit s reformací. Kvůli svému bezpečí zradil svou víru i poddané. Jak by ho potěšilo, kdyby viděl, že se zase všechno mění. Duchovní už zase mají navrch a pilně dávají do pořádku opatství. Blažila by ho autorita, jíž se těší jeho přítel Stephen Gardiner. Pro upálení reformátorů na blatech ve Windsoru by byl všema deseti. Souhlasil by, aby popel kacírů skončil v blátě, a oni by nikdy nemohli povstat z mrtvých.

„Kolik ti bylo let, když jsi poprvé odešla od matky?“

Král se uvelebí na polštářích jako dítě, domáhající se pohádky.

„Zajímá tě moje mládí?“

Přikývnu. „Vyprávěj mi o něm.“

„Dobře. Domov jsem opustila v pravý čas. Bylo mi víc než šestnáct. Matka se mě pokoušela provdat od mých jedenácti, ale nedařilo se.“

Jindřich opět přikývnu. „Proč ne? Musela jsi být děvčátko jako obrázek. S těmi tvými vlasy a očima... Mohla by sis vybírat.“

Směju se. „Ano, půvab mi nescházel – peníze ano. Po otci nám skoro nic nezůstalo. Zemřel, když mi bylo pět. Všichni jsme věděli, že se já i Nan musíme provdat pro blaho rodiny.“

„Kolik vás bylo?“

„Tři. Jenom tři. Já jsem nejstarší, potom následuje bratr William a pak Nan. Vzpomínáte si na moji matku? Byla dvorní dámou. Později našla Nan místo u –“ Na poslední chvíli se zarazím. Nan sloužila Kateřině Aragonské a od té doby každé královně. Jindřich ji viděl kráčet za každou ze svých šesti žen. „Matka našla Nan místo u dvora,“ opravím se. „Potom Williama oženila s Anne Bouchierovou. Byl to vrchol její ctižádostivosti. Dobře víte, jak ošklivě se to potom zvrtilo. Dopustila se zásadní chyby, která se nám všem následně vymstila. Já i Nan jsme šly stranou, aby se mohl William výhodně oženit. Peníze dostal jenom on, a jakmile matka získala Anne Bouchierovou, na moje věno žádné peníze nezbyly.“

„Chudinko moje ubohá,“ zamumlá ospale Jindřich. „Kdybych tě tehdy viděl...“

Ale on mě viděl. Jednou jsem přijela ke dvoru spolu s matkou a Nan. Na tehdejšího mladého krále si dobře vzpomínám: spatřila jsem zlatovlasého mladíka se silnými nohama, širokou hrudí a štíhlým pasem. Pamatuji si, že pořád jezdil na koni. Jednou projel kolem mě a já k němu vzhlédla. Připadal mi jako kentaur. Vysoký, urostlý, okouzlující. Podíval se na mě, na šestileté děvčátko, poskakující nadšením a mávající sedmadvacetiletému králi. Usmál se a zvedl ruku. Užasle jsem na něho zírala. Byl krásný jako anděl. Tvrdili, že je nejpohlednější král na světě, a že v Anglii není žena, která o něm nesní. Představovala jsem si, jak přijede do našeho skromného příbytku a požádá o moji ruku. Domnívala jsem se, že kdyby se tak stalo, vyřešily by se tím všechny naše potíže a do konce života bych byla zabezpečená. Kdyby se do mě král zamiloval, co víc bych mohla chtít? Co víc by si kdo mohl přát?

„A tak mě provdali za mého prvního muže, Edwarda Brougha, nejstaršího syna barona Brougha z Gainsborough.“

„Ten chlap byl blázen, vid’?“ ozve se ospale z vyšíváných polštářů. Jindřich má zavřené oči. Ruce spočívají na kopuli břicha a zvedají se a klesají s každým hvízdavým nadechnutím.

„To byl jeho dědeček,“ odpovím tiše. „Ale z toho domu dál šel strach. Jeho lordstvo mělo zlostnou povahu, a když začalo řídit, můj muž se třásl strachy jako dítě.“

„Nebyl pro tebe žádná partie,“ poznamená spokojeně Jindřich. „Jak tě mohli dát dohromady s takovým klukem? Byla to hloupost. Už jako malá jsi patřila k dívkám, které potřebují někoho obdivovat. Vyhovoval by ti někdo starší, kdo umí poroučet.“

„Skutečně mi nebyl žádným manželem,“ souhlasím s královými slovy. Už chápu, kam má jeho pohádka na dobrou noc směřovat. Koneckonců na světě se vypráví pouze půl tuctu pohádek a tahle je o dívce, která nenalezla štěstí, dokud nepotkala prince. „Vůbec se ke mně nehodil a zemřel, pánbůh dopřej klidné spočinutí jeho duši, když mi bylo pouhých dvacet.“

Odpovědí mi je hlasité zachrápání, jako by ho očernění dávno mrtvého Edwarda ukolébalo ke spánku. Zaposlouchám se a vtom Jindřich přestane dýchat. Na děsivý okamžik nevládne v místnosti nic než hrozivé ticho. Náhle dech zase popadne a hlasitě vydechne. Takhle to jde dál a dál, dokud sebou nepřestanu polekaně škubat. Vráťím se do křesla u krbu a pozoruji plameny olizující v krbu polena. Stíny v jejich světle poskakují kolem mě a hlasité chrápaní pokračuje, občas proložené zachrochtáním.

Zajímalo by mě, kolik je hodin. Určitě se brzy rozední. Jsem zvědavá, kdy přijde služebnictvo. Přece musí po ránu rozdělat oheň. Dala bych majlant za hodiny, jenom abych věděla, jak dlouho budu muset ještě čekat, než tahle nekonečná noc skončí. Případá mi zvláštní, že noci s Thomasem utekly jako mžik. Sotva vyšel měsíc, hned ho vystřídalo slunce. Teď to neplatí. Možná to už nikdy platit nebude. Po zbytek života budu nedočkavě čekat na svítání a minuty se povlečou šnečím tempem.

„Jaké to bylo?“ zašeptá Nan. Za jejími zády služky odnášejí z mé komnaty zlatou umývací mísu a džbán. Komorné skrápějí lůžkoviny růžovou vodou a přidržíjí je před krbem, aby dokonale uschly.

Nan drží váček se sušenou routou. Vezme džbánek horkého piva a nenápadně v něm bylinu rozmíchá. Nikdo si nevšimne, co piju za lektvar. Odvrátím se, aby nikdo neviděl, jak se šklebím.

Společně se odebereme do mé soukromé modlitebny, kde poklekneme před křížem. Nikdo nás neuslyší a naše tiché mumlání budou považovat za modlitby.

„Je potentní?“

Tahle otázka je považována za kardinální urážku. Bratr Anny Boleynové za ni přišel o hlavu.

„Jen tak tak,“ odpovím napjatě.

Položí svou ruku na moji. „Ublížil ti?“

Zavrtím hlavou. „Skoro se nemůže hýbat. Nehrozí mi od něho žádné nebezpečí.“

„Bylo to...?“ Rozpačitě se odmlčí. Jako milující manželka si neumí představit odpor, který cítím.

„Nebylo to horší, než jsem si myslela,“ přiznám s hlavou skloněnou nad růžencem. „Dokonce je mi ho svým způsobem líto.“ Podívám se na krucifix. „Nejsem jediná, kdo trpí. I on prožívá krušné roky. Jenom si představ, jaký býval a jaký je teď.“

Sestra zavře oči a tiše se modlí. „Můj muž Herbert tvrdí, že Bůh nad tebou drží ochrannou ruku.“

„Musíme provonět moji komnatu,“ rozhodnu se. „Pošli někoho do apatyky pro nějaké sušené byliny a parfém. Růžový olej, levanduli, něco silného. Nemůžu ten zápach vystát. Nedá se v něm spát. Musíš s tím něco udělat. Tohle je jediná věc, kterou doopravdy nesnesu.“

Přikývne. „To ta jeho noha?“

„Jeho noha a větry,“ upřesním. „Moje postel páchne smrtí a lejny.“

Udiveně na mě pohlédne. „Smrtí?“

„Tělesným rozkladem. Morem. Zdálo se mi o smrti.“

„Není divu, když tam královna zemřela.“

Vykřiknu hrůzou. Dvorní dámy se ke mně otočí a já honem maskuji svoje pochybení kašlem. Okamžitě mi někdo přinese sklenku piva. Jakmile odejde, obrátím se k Nan. „Která? Proč jsi mi o tom neřekla?“

„Královna Jana, samozřejmě,“ odpoví.

Věděla jsem, že skonala po narození prince, ale nenapadlo mě, že se tak stalo v mojí ložnici. „Tady?“

„Jistě,“ odvětví prostě sestra. „V téhle komnatě.“ Když vidí, jak zděšeně se tvářím, dodá: „V téhle posteli.“

Škubnu sebou a sevřu v prstech růženec. „V té, ve které jsem v noci spala?“

„Nemusíš si to tak brát, Kateřino. Vždyť se to stalo před více než pěti lety.“

Začnu se chvět a nemůžu s tím přestat. „Nan, tohle nezvládnou. Nemůžu spát v posteli jeho zesnulé ženy.“

„Zesnulých žen,“ opraví mě. „Spala tam i Kateřina Howardová. Byla to i její postel.“